

Pieśń o Dzieciątku Namilszym Panie Jezusie i o Maryjej, Matuchnie Jego

Jezu, Synaczku paniński,
Krołu i Chlebie anielski,
Tobie to pienie śpiewamy,
Nabożnie Cię pozdrawiamy.

Zawitaj k nam, Namilejszy,
Kwiatku narozkósniejszy,
Wzięty z ogroja rajskego,
Ze krwi serca panińskiego.

O namilejsze Dziecię me,
Patrzy grzeszny na liczkę Twe,
Weselić się duszy mojej
Każe głos Matuchny Twojej.

O światłości Słońca tego,
Nawiedź do serca mego,
Oddał ode mnie ciemności
I tego świata lubości.

„Panno królewskiego rodu,
Proszę Cię dla twego płodu,
Powiedz mi co pociesznego
O weselu serca Twego,

Którś miała onej nocy,
Kiedy niebieskie mocy
Chwaliły Boga, śpiewając,
Na kółana swe kłękając”.

„Powiem ci, jedno pilnie bacz:
Miałam wesele i płacz,
Widząc mego namilszego,
Na ziemi zmarzłej leżącego.

Rozrzewniło się me serce,
Nie śmiałam go powić proście,
Ależ mi płacząc ukazał,
Iż na mych rączkach mieszkąć chciał.

Wzięłam zebraczką na rączki,
Powiłam ji w pieluszkę,
Mówiąc: Nie płaczże, namilejszy,
Synaczku moj nacudniejszy!

Czy-li płaczysz dla nowiny,
Dla onej smętnej godziny,
Gdy przydzie czas męki Twojej
Wielkiej boleści mojej?

Nie płaczże, namilejszy mój,
Oto Józef, opiekun twój,
Oto anieli święci,
Z narodzenia twego wdzięczni.

Czy-li płaczysz dla ubóstwa,
Dla mego sieroctwa?
Obinę Cię pieluszkami
I obłapię Cię rączkami.

Dam Cię dwiema zwierzątkoma,
Ubogiego cieśle żona,
Iż, namilszy, się zagrzejesz
I ku matuchnie rozśmiesz.

Powiszę ja dziecię jasne,
Włożyłam je w jasłki ciasne,
Włożyłam Mu kamień w głowy,
Serce przeszedł miecz nowy.

Nakarmiłam łączącego
Krolewica niebieskiego,
Miałam z niego rozkosh siłą,
Służyłam Mu żądzą pilną”.

O Maryja, rajska róża,
O Maryja, Matko Boża,
Racz pocieszyć sługi twoje,
Śpiewakę pienia tego.

Racz ji nawiedzić Jezuskim,
Z tym namilejszym Dzieciatkim,
Gdy godzina śmierci przydzie,
A w bojaźni wielkiej będzie.

Chwała Ojcu niebieskiemu
I Jezusowi miłemu,
Bądź i Duchowi Świętemu,
Bogu w Trojcy Jedynemu.

Pieśń z tzw. Kancjonału kórnickiego (1551–1555), wyd. Mikołaj Bobowski, Polskie pieśni katolickie od najdawniejszych czasów do końca XVI wieku, Rozprawy Akademii Umiejętności. Wydział Filologiczny t. 19 (1893), s. 195–197.

Pieśń „bożonarodzeniową”, która zamyka obecny numer świąteczny PAUzy przesłał nam prof. Roman Mazurkiewicz.

PAUza Akademicka – www.pauza.krakow.pl – tygodnik Polskiej Akademii Umiejętności i środowiska naukowego.

Rada Redakcyjna: Magdalena Bajer, Andrzej Białas, Janusz Limon, Ewa Lipska, Stanisław Rodziński,
Piotr Sztompka, Marta Wyka, Jakub Zakrzewski.

Redakcja: Andrzej Białas – redaktor naczelny; Andrzej Borowski, Andrzej M. Kobos, Piotr Malecki, Marian Nowy – redaktorzy;
Adam Korpak, Krzysztof Skórczewski – grafika; Ryszard Otręba – „Galeria PAUzy”; Anna Michalewicz – dyrektor administracyjny;
Witold Brzoskowski, Monika Mentel – fotokład; Wydawnictwo PAU – konsultacje.

Adres do korespondencji: Polska Akademia Umiejętności, 31–016 Kraków, ul. Sławkowska 17; e-mail: pauza@pau.krakow.pl

Oczekujemy na artykuły do 6 000 znaków (ze spacjami) i ilustracje w formacie JPEG o rozdzielczości 300 dpi.